

TARI ISTVÁN VERSEI

KÍNZÓKAMRA

Kíznókamra a vágy: fölfedez és kívár . . .
Isten háta mögött esküdöző cigány;
Kongó, hajnali árkád
Kövéből is amint kinő

Hamis hangjaival száll, muzsikál: gitár,
Melyen kapzsi marok görcse szorít. Silány
Pótlékkal jön az önvád,
A magányt taposó cipő . . .

Kóborlásairól jaj! lebeszélni már
Ne akard soha azt, kit szeretethiány
Indított meg az ábránd
Útján – angyali koldus ő.

Csak bolyong, meneget, míg bele hálni jár
A lélek. Kimerült teste alatt dívány
A fű zöldje – puhát ad,
Takarója a sok redő.

Motyogása a száj szót köpülő, sivár
Nyáladzása – kifolyt, nyugtalan, éji árny:
A világ jeges árját
Duzzasztó, szipogó eső.

SZEPTEMBERI DAGÁLY

(Egy emlékkönyv vitorlásáról)

Nyomunkat törölve úszik a *pátosz* –
ezer fénylő szállal kötöz magához
a szétesést bökdöső őszi árbc

Halkan pattogó kupacán föláldoz
tündöklő füstökkel terjeng a káosz . . .

ZAMATÁVAL SZÁJON CSÓKOL

Az itóka gyenge gyöngye
Pohár falán ragyog fel;
Örömünk, a bút ledöntve,
Alighanem ma korhely.
Enyelegve borba mártja
Sugarát a sárga lámpa,
Reánk kacsint le fénye:
Ilyen kacér a béke.

Nevetésed zsíros kése,
Ha sajtot és szalonnát
Darabolgat, mint egérke
Inog nyelvünk: a Korlát.
Kenyeret szelsz, jókedv szárnyal,
Piros, érett paprikával
Ropoghat ím a húsa.
Ihatnékunk van újra.

Kapatosnak jó az óbor,
Iszákosé a murci.
Zamatával szájon csókol,
Beszédünktől pirul ki
Ez a mámor, melynek árja

Lakomába sodró lárma,
Buján arany, testes bor:
Feszés bogyó volt egykor.

KÉJSÓVÁR PÁRÁK, TAVIRÓZSÁK

Régi gerendákat bársonnyal, barna szakállú
álmodozással elárasztó moszatok buja testét
őrzi a Tó, melyben kéjsóvár párák, tavirózsák
nyílnak: poklok kénes bűze ölelgeti lustán
itt a betegségek lobogó kínját, kisugárzó
krátereit, meg a vízen járók üdvözülését.

(Hévíz, 1998. november 10-én)

MÉLYNYOMÁS

Savas esők szöszmötölése, rézkarc
hosszú szálkáival ölésre kész arc
sziszeg: lomtalanításra váró lom
leszel! Suhanni kész a sátán: ólom!

SZÉLCSÖND

A hajnövesztővel
serkentett
huncutság
tarkóról
előrevetett
görcse
kapaszkodik beléd

a szélcsöndbe

99 TAVASZÁN

Csipás kutyaszem
tágra nyílt, barna
tükréből lesem

a közelgő
veszetséget

ÁTOK

Kik elűznek ebül másokat otthonuk,
Saját drága szülőföldjük, oázisuk,
Családjuk melegéből, ne legyen nyugodt
Percük, pillanatuk többet e földtekén!

ROSSZ ÍRÓK ÉS RENDEZŐK

kísérletezhetnek most
hányódó tömegekkel
és tanulmányozhatják
idézhetik elő azt
amit sehogy sem tudtak
elképzeni

a gonosz
propagandistáiként
a háborús uszítás
önhitt vezéreiként
végre-valahára lám
nehezen ám elérték
gyerekkori

céljukat:
RAJTUK A VILÁG SZEME

MEGHITTSÉG-GUBANC

A baltával
fölaprított tök
magjainak
gubancával szakadt
ki belőled
a meghittség,
melyben Kolumbusz
vágya főhetett
volna keményre

(Kolumbusz, basszon meg a kalandvágyad! – áll egy szerbiai falfeliraton a bombázások idején)

RÁUNTAM

Ráuntam ügyeskedéseitekre
ebben a visszafelé elsült kerge
hódoltságban, szeretett Megmentőim!

HAZA, A MÉLYBEN

A fürdőszoba rozsdás, életlen
hegyezőjében fészkelő pók is
csupán úgy maradhatott életben,
hogy fényüket vesztett, megkopott, kis
ceruzáiddal már nagyon régen
feshetted ki szemed.

Tavasza van a
légörvényben – és behorpad szépen
halottaink fölnyögő mellkasa:

magát emésztő haza, a mélyben.